

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

“ЛЕ-ДОРОТ”

Истории живущих в Израиле евреев, уцелевших в Шоа

Опросный лист уцелевшего в Шоа

Собрать и сохранить истории людей, уцелевших в Шоа, это один из основных путей увековечить трагедию и передать знание о ней потомкам. Свидетельства уцелевших в Шоа важны и для историков, и для новых поколений, которые из отдельных личных Историй смогут воссоздать цельную картину Шоа. Каждое свидетельство имеет большую национальную, научную и образовательную ценность. Истории будут опубликованы в интернете по адресу: www.ledorot.gov.il
Заранее благодарим Вас за участие.

Ваша фамилия и имя в настоящее время

(на иврите, как записано в удостоверении личности)

Фамилия: רודובקי	Имя: גלינה
------------------	------------

Личные данные до и во время Шоа

Фамилия до войны: גלר	Девичья фамилия: גלר	
Имя до/во время войны: גלינה	Пол: מ / ז Год рождения: 25.01.1935	
Место рождения (город, область): דנייפרופטרובסק	Страна рождения: ברית המועצות, אוקראינה	
Имя отца: פטר	Имя и девичья фамилия матери: רבקה אוסטובסקיה	
Постоянное место жительства до войны (город, область): ניקופול, דנייפרופטרובסק	Страна проживания: ברית המועצות, אוקראינה	
Образование до войны:	Профессия до войны:	
Член партии/организации:		
Во время войны (22/06/1941-09/05/1945гг) находился/лась на оккупированной территории (гетто, лагерь, тюрьма, партизаны, спасение в лесу, по месту своего жительства или в других населенных пунктах, другое) и/или в эвакуации:		
От:	До:	Где находился/лась:
1941 אוגוסט	1942 ינואר	אוקראינה, מריופול קזחסטן, אלמטי סיביר, אומסק
1942 פברואר	1944 מאי	אורל, סברדלובסקיה אובלסט

Год репатриации в Израиль: 7.10.1999	Откуда прибыли: אוקראינה, חרטון
---	------------------------------------

Расскажите о Вашей жизни в довоенные годы

(Дом, в котором Вы росли, школа, друзья детства, чем занимались родители, родственники, праздники, блюда):

אני, גלינה רודובסקי נולדתי בדנייפרופטרובסק בשנת 1935. שנה אחרי הורים שלי עברו לעיר ניקופול. גרנו בבית קטן בשכירות. שם נלד אחי הקטן – יבגני. שני ההורים שלי היו עובדים. אני באותו זמן הייתי בגן ילדים. היו הרבה חברים מילדים שחיו בשכונה שלנו.

סבתא וסבא מצד של אמא שלי היו גרים בדנייפרופטרובסק. בקיץ ההורים שלי היו לוקחים אותי לבקר אותה. המשפחה שלנו לא שמרה מסורת ולא חגגה חגים יהודיים.

Расскажите о Вашей жизни во время войны

(арест, депортация, гетто, лагеря; места укрытия или фальшивые документы; деятельность и должности в Юденрате/молодежных движениях/подпольных организациях или в партизанских отрядах; участие в побеге/сопротивлении/военных действиях; вынужденная эмиграция, эвакуация; помогали ли Вам люди или еврейские/нееврейские организации во время войны):

המלחמה הגיעה מהר לניקופול. התחילו הפצצות. ההורים שלי החליטו לברוח, כי לא הייתה אווקואציה מתוכננת. אבא קנה עגלה וסוס. אנחנו נסענו למעבר לכיוון זפורוז'יה. הצלחנו לעבור את הגשר דרך נהר דנייפר לפני תחילת ההפצצות. אחרי דנייפר שוב היו הפצצות. אני זוכרת שראיתי בדרך סוסים מתים ונוצות מכריות. הגענו למריופול, שם הייתה גרה אחות של אימא שלי. היא הייתה באווקואציה יחד עם המפעל, שעבדה בו. יחד איתה היו סבא וסבתא שלי. הם נסעו לבקר אותה ולא הצלחנו לחזור לפני תחילת המלחמה. אותנו לא קיבלו לרכבת איפה שהם היו. אנחנו נסענו עם רכבת אחרת ל אלמטי. שם עבד אח של אבא שלי. כשהגענו לשם אז הוא כבר לא היה שם, כי שלחו אותו לעבודה בסיביר לעיר אומסק. באלמטי גייסו את אבא שלי לצבא. אמא שלי יחד איתי ועם אח שלי נסע לאומסק.

הדרך הייתה קשה מאוד. היה רעב. אמא שלי הייתה מחליפה את כל מה שהיה לנו לאוכל. האח שלי סבל ממחלה קשה. היה קר מאוד. לא היו תרופות. לקראת החורף הגענו לאומסק, שם אחי מת. אמא שלי מצאה את אחותה ממריופול. נסענו אליה לאורל לעיר קמנסק אורלסקי, סברדלובסקיה אובלסט. כשהגענו לשם הודיעו לנו שהסבא, לזר, מת בדרך ולא ידעו איפה הוא נקבר. הסבתא שלי אז הייתה במצב גרוע, היא סבלה מרעב, ובעקבות זה התחילו אצלה הפרעות נפשיות. לאחר זמן קצר היא מתה. כדי לקבור אותה באדמה קפואה, נתנו את כל תלושי מזון שהיו לנו. גרנו מאז ביחד: אני, אימא ואחותה – אנה, בן דוד שלי – ויקטור. החורף הראשון גרנו במזוזה של מנקים לשעבר בלי הסקה. מאוחר יותר קיבלנו חדר בבית-מגרים (כבר עם הסקה). אימא ודודה עבדו הרבה וממש קשה במפעל. אני עשיתי עבודות בית וטיפלתי באח שלי – ויקטור. הייתי וקחת אותו לפעוטון ומשם. סיימתי 2 כיתות של בית ספר יסודי. לא היו בעיר ארגונים, שהיו עוזרים לאנשים כמונו.

לא היו לי בגדים. אימא שלי קיבלה קרטיס לקניית מעיל, כובע וצעיף בשבילה וגם כרטיס כדי לקנות לי מגפיים כדי שאני אוכל ללכת לבית ספר. הכל היה במידות גדולות ואני הייתי מואד קטנה. כל הדברים האלה היו ניראים ממש מצחיק עליי. חיינו ברעב, היה קשה מאוד. פעם, אני זוכרת, היה מקרה, ברחתי מבנים מאיבדתי את כל כרטיסי מזון לחודש שלם. החודש הזה עברנו קשה.

בשנת 1944 אחרי פציעה רצינית אבא שלי חזר מקו החזית. חזרנו לניקופול, שיחררו אותו בפברואר 1944. לא היה איפה לגור, אז גרנו בית נטוש של 4 קומות. היינו אוספים לבנים, קרשים ועם הלבנים הצלחנו לסגור את החלונות. סמנו תנור כדי שלא יהיה קר. הכל היה הרוס. כשהייתי הולכת לבית ספר אז הייתי חייבת לקחת עצי הסקה כדי שלא יהיה קר בזמן הלימודים. החיים היו מסתדרים לאט לאט. ההורים שלי מתו מוקדם, השפיעו קשיים של המלחמה.

Расскажите о Вашей жизни после войны и до репатриации в Израиль:

החיים שלי דומים לא חיים של כל הילדים של אותה תקופה מברית המועצות. הייתי פיוניר, השתתפתי בהקומסומוול, למדתי באוניברסיטה במוסקבה. אחרי שהתחתנתי גרתי בצ'ליאבינסק, אחרי זה חזרנו לניקופול. הבעל שלי היה משם. שם חיינו כמעט כל החיים. ב 1977 אחרי מחלה של בעלי עברנו לבן לחרסון. ב 1999 יחד עם משפחה של בן עברנו לישראל.

Расскажите о Вашей жизни в Израиле

(Ваши ощущения по приезде в Израиль, общественная и культурная деятельность, семья, которую вы создали, напутствие для следующих поколений):

אנחנו כולם ממש נהנים מחיים בישראל. אבל לצערנו פה מת הבן היחיד שלנו. לקחנו את זה ממש קשה, אבל חיים ממשיכים ואנחנו ממש מודים לישראל על מה שהוא נותן לנו. עכשיו אני גרה יחד עם בעלי אצל הנכדה שלנו. הם ממש תומכים בנו ועוזרים לנו.

ראיון: אליזבטה סורוקינה, חיפה, מרץ 2014